

Hilmar Baunsgaard: I det udvalgsarbejde, der er foregået, er det fra alle sider blevet bekræftet, at man er af den opfattelse, som også kom til udtryk ved første behandling, at de to lovforslag, der her er til anden behandling, nødvendigvis må ses og bedømmes i sammenhæng. Vi har gennem adskillige henvendelser til udvalget og efter min mening også igennem den drøftelse, der er foregået i udvalget, fået bekræftet, at ekstraskatten har de tidligere ved første behandling påviste skævheder, og det er — som det rigtigt er blevet fremhævet — også i allerhøjeste grad blevet understreget fra den økonomiske sagkundskab, at sådanne skævheder findes.

Derfor er der tilbage kun at konstatere, at det, man da skal, er — i en afvejning af de skævheder, som det efter min bedste bedømmelse ubestridt fra alle er erkendt at det ene lovforslag har — at finde ud af, hvad der vejer tungest: disse ulemper eller det andet lovforslag. Men en sådan afvejning må nødvendigvis også blive påvirket af en bedømmelse af, hvad der er sket i den forløbne tid, dels siden vi foretog devalueringen, dels siden vi havde første behandling.

Her tror jeg ikke nogen kan være overrasket over, at vi andre må have den opfattelse, at forhandlingerne mellem socialdemokratiet og SF har givet alle andre en fornemmelse af, at det er hovedhensigten at få tilvejebragt sammenhold og sammenhæng mellem socialdemokratiet og SF, så de står sammen om den videre økonomiske lovgivning, når dette er til side. Vi andre ved intet om den sammenhæng. Det, vi derimod ved, og som det ærede medlem hr. Aksel Larsen her bekræftede, er, at der imellem regeringen, socialdemokratiet og SF drøftes en række vidtgående økonomiske forhold — forhold og hensigter, der, så vidt vi kan bedømme dem, går direkte imod den økonomiske sanering, som disse lovforslag skulle tilstræbe. Derfor må altså med i bedømmelsen ved siden af de to foreliggende lovforslag også det indtryk, som den helt særegne forhandlingsform, der her har fundet sted, må give anledning til.

Statsministeren har i udvalget oplyst, at han på nuværende tidspunkt intet kan sige om, hvad disse overvejelser vil resultere i, og det kan man af mange grunde anse for beklageligt. Jeg skal ikke bebrejde

ham, at det er sådan; vi må kun tage det til efterretning. På samme måde er det med landbruget, hvor jeg tror, alle er fulde af forståelse for, at det er overordentlig vanskelige forhandlinger at føre, fordi der ikke kan opstilles et ganske entydigt økonomisk kriterium.

Men tilbage bliver stadig, at så må andre politiske partier med i deres endelige afvejning også have, hvad der kan komme ud af en eventuel samarbejdsaftale mellem S og SF på dette område. Det gør alt i alt, at vi stadig her ved anden behandling står i en meget, meget usikker situation med hensyn til, hvad de faktiske økonomiske følger virkninger bliver af den lovgivning, vi her står og skal behandle.

I udvalget har det radikale venstre foreslået til overvejelse — idet vi, som jeg nævnte før, ikke har mødt noget under udvalgsarbejdet, der har kunnet mindske vort ubehag ved ekstraskattens faktiske virkninger — om det ikke ville være muligt at lade denne ekstraskat falde og i stedet stille imod visse besparelser på statsbudgettet. Jeg skal selvfølgelig ikke her trætte med en gentagelse af den diskussion, vi havde om dette ved første behandling; det er klart, at der kunne anføres mange betragtninger om, hvor hårdt investeringerne ville blive ramt. Men det, det radikale venstre i udvalget har gjort, er at pege på to områder, hvor man i hvert fald ikke kan hævde at de egentlig samfunds nødvendige investeringer rammes. Vi har peget på, at det skulle være muligt med tilstrækkelig god vilje at opnå besparelser på det militære budget på en 150-200 mill. kr., og at man på baggrund af den skabte økonomiske situation kunne og burde være indstillet på, at den statslige byggefond, der er foreslået at skulle stige fra 90 mill. kr. til 400 mill. kr., kun steg fra 90 mill. kr. til 150 mill. kr., hvorved en besparelse i statsbudgettet på en 250 mill. kr. altså ville være nået. Vi har måttet tage til efterretning, at man ikke har fundet dette tilstrækkeligt til at erstatte engangsskatten, hvad vi selvfølgelig fra det radikale venstres side må beklage.

Havde man vilje til at lade ekstraskatten falde og disse ting gå ind, var der jo mulighed for at drøfte de problemer, som derefter resterende. Fra mange sider er der peget på de lavtlønnedes særlige problem; det er